

РЕШЕНИЕ

№ 7809

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11444** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на С. Т., гражданка на Република Турция, [дата на раждане], чрез адв. И. Т., срещу Отказ за издаване на виза от 25.09.2025 г., постановен от М. Р. – завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция.
В жалбата се поддържа, че административният акт е издаден в противоречие с материалния закон, поради което е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. С него се засягат права и свободи на жалбоподателката, гарантирани в чл. 8 КЗПЧОС, както и на Протокол № 4, досежно свободата на придвижване на лицата, включително и да напускат страната си по произход. Мотивите за отказа били бланкетни и неясни. В съдебно заседание жалбоподателката не е представлявана и не се явява.

Ответникът – М. Р., завеждащ Консулска канцелария на Република България в Б., Република Турция, не е представляван.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
Предмет на съдебен контрол е Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване, издаден на С. Т., с който е отказана исканата от жалбоподателката виза. Отказът е мотивиран с разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Допълнително е посочено, че при проверка на адреса не е открит никой, както и че домакинът по визата е във Великобритания. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Отказът е връчен на 06.10.2025 г.

По делото е представен заверен препис на Удостоверение за сключен граждански брак, издадено въз основа на акт за сключен граждански брак сключен между А. Ю. С., ЕГН [ЕГН] и С. Т. Т., родена на 13.02.1858 г.

Приложен е препис на Договор за наем от 16.06.2025 г., по силата на който С. Б. М. – наемодател, предоставя на наемателите – С. Т. и А. Ю. С., стая от триетажна масивна жилищна сграда, 70 кв.м., находяща се на адрес в [населено място], общ. К., сграда 2.

Представена е декларация от А. Ю. С. и С. Т., в която е декларирано, че същите имат сключен граждански брак в Република България, за което е съставен Акт за граждански брак № 8/11.11.2022 г., съставен в [населено място], общ. С., обл. С.; бракът не е сключен с цел заобикаляне на законовите норми, регламентиращи режима на пребиваване, престой и работа на чужденците на територията на Република България, както и че разговарят на български и турски. Видно от представен Препис на справка в превод от турски, според която лицето С. Т. С. не е осъждано и няма досие в архивите.

Представено е становище от ОДМВР – К., според което според чуждия гражданин няма наложени мерки в ИИС „Справки“ и Н.. На 12.09.2025 г. от служители на група „Миграция“ към ОДМВР К. е извършен опит за проверка на адрес [населено място] №2, за който жалбоподателката е представила доказателства за осигурено жилище. При посещение на адреса не са установени нито чуждият гражданин, нито домакина по искането за виза С. Б. М.. По данни на съседите, домакинът се намира във Великобритания. При проверката не могло да бъдат установени целта и условията на заявеното пребиваване, поради което е предложено да бъде издаден отказ за издаване на виза.

Приложено е становище от ДАНС, в което е посочено, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от ТД „НС“ К., като е изразено положително становище в Националната визова информационна система.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на С. Т. за неоснователна, поради следното:

По силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“, както и правото да напусне пределите на всяка държава, включително и на своята. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (Н.).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства

на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл.9е, ал.1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган с оглед представените заповеди - № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 ЗЧРБ; и № 315/04.11.2024 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. Р. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 25.09.2025 г. от М. Р., завеждащ консулска служба Република България в [населено място], по заявление от 03.09.2025 г., е обективиран върху стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Н., изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 Н., като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза трябва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 8, § 1 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Жалбоподателката твърди, че с постановения отказ е нарушено правото ѝ на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8, § 1 ЕКПЧ, тъй като имала сключен граждански брак с български гражданин. Разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или

на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В случая безспорно държавата се намесва в правото на семеен живот на заявителката, но тази намеса е предвидена в закона - чл. 26, ал.4, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, и преследва легитимна цел, а именно да се попречи на чужденци, да се установят в нея за продължително време, заобикаляйки закона. Според практиката на ЕСПЧ член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване, като за всеки конкретен случай следва да се преценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот. В случая не може да се приеме, че административният акт и в частност намесата в правото на семеен живот е непропорционална. Не са представени доказателства за съвместно съжителство на съпрузите иот сключването на брака им до постановяване на отказа – от 2022 г. до 2025 г. Представените декларации, че същият не е сключен с цел заобикаляне на закона пък са от м.11.2023 г. Относително продължителните периоди между различните събития – сключване на брак, подписване на декларации, а през 2025 г. и сключване на договор за наем на стая, дори не на цяло жилище, са индиции, че същите са фиктивни и са извършени за целите на производството по издаване на виза. Дори да е обратното, то не е непропорционално да се постанови отказ, при положение, че и към момента няма данни семейството да съжителства в едно домакинство. Основната причина, поради която жалбоподателката твърди нарушение на чл. 8, § 1 ЕКПЧ, е обстоятелството, че има сключен граждански брак с български гражданин. Правото на семеен живот, прогласено от чл. 8, § 1 ЕКПЧ, обаче не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Не може да се приеме, че отказът за издаване на виза на жалбоподателката ограничава несъразмерно правото ѝ на семеен живот с българския гражданин, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на Република Турция. В разглеждания случай не се създават непреодолими пречки за осъществяване на връзки между съпрузите, каквито така или иначе не се твърди да са налице. В горния смисъл е и практиката на ЕСПЧ във вр. с чл. 2, § 1 от Протокол 4 - решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото A. v. the N., § 71 - правото на зачитане на семейния живот (чл. 8) не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот.

Административният орган не е ограничил и правото на лицето да напуска държавата си. Отказът касае заявеното искане за дългосрочно пребиваване на територията на Република България и по никакъв начин не влияе върху правото и фактичката възможност на жалбоподателката да напуска територията на Република Турция.

Отказът е мотивиран с разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Изложени са мотиви, синтезиращи резултатите от проверката на органите на МВР – ОДМВР – К.. Посочено е, че на адреса не е установен нито чуждият гражданин, нито домакина по искането. Няма данни и съпруга на жалбоподателката да е бил установен на адреса. Както се извежда от мотивите на Решение № 11650 от 15.12.2022 г. по адм. д. № 4746/2022 г., IV отд. на ВАС, в тежест на заявителя е да докаже изпълнението на условията и целта на пребиваването. В конкретния случай това не е сторено, като представените документи не изграждат по убедителен начин целта на пребиваването. Няма данни за наличие на установени връзки вътре в семейството, липсват данни за съвместно съжителство, деца, общи интереси. С оглед неоткриването на нито едно от лицата на посочения адрес – разколебани се явяват и заявените условия на пребиваване.

В обобщение на горното, не се констатира твърдените в жалбата нарушения на материалния закон, поради което жалбата се явява неоснователна. Постановеният отказ е законосъобразен по всички критерии на чл. 146 АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на С. Т., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] , чрез адв. И. Т., срещу Отказ за издаване на виза от 25.09.2025 г., постановен от М. Р. – завеждащ консулска служба, Консулска канцелария на Република България в Б., Турция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: